

GÁL FERENC

Járóföld

*Művem hiányos. Lefaragott
törmelékről szó nem esik benne,
az alászállókról a rácsos
felvonóban is csak annyi:
hónuk alatt társasjáték,
fecnik a zsebekben.
Középtájon aztán megjelenek
én is, követve a fejleményeket,
amelyek azt sugallják,
izgalmas időket élünk.
Ösztönlények zúdulnak a város
központjára padlógázzal, a tekintet
lótuszevők tányérjába mélyed,
és a víz ütéseit is visszaadnám.
A mai fülnek kissé elégikus befejezés
ehhez képest úgy szól: megadóan
vagyunk jelen a lombok közt a parton.
Szóvá téve égbolt felé fordult arcokat,
a száj hogy kívánságot mormol.
Begépelhetném: a vágyakat a légtérben
felizzó porszemekre bízunk oly sok éve,
csak hogy pontosítsak, két ujjal
és leragasztott kamerával szemben.*

*

*Megvárhatjuk együtt is az alvajárót.
Ha nem álljuk óvó karral útját,
és a burgonyaszírommal sem
csörgünk, magától kezd bele,
hogy forrás- vagy torkolatvidék ez.
Hogy szagunk nem ivódik bele semmibe,
vonzalmunkat nem kíséri fényjelenség,
és csak játék a szavakkal, ha vízjeles
papíron szabad elvonulást kérünk.
Hisz semmi kedvünk ázott gyökereken
botladozni, a mese erdejében adott
esetben, ami szárítás és darabolás*

nélkül zúgó kandallókat táplál.
Kürtőjükbe legalább fel lehet kaparni,
hogy a titokszoba ajtaja kitárult,
és a városlakóknak szánt szöveget
a kulcsra járó pléhmadárka eldalolta.
Az illúzió közvetlen hatása,
hogy összébb szorulnak
a semmitmondó részletek
a vágy megszálló jellegéről.
Fényszennyezett egek alatt
révedezünk csak a napi szívügyekről,
jó esetben szél- vagy folyásirányban ülve.